

— Татко — кога ще ямъ отъ моитѣ ябълки? — питаше той.

— Почакай синко, когато узрѣятъ, ябълкитѣ сами ще дойдатъ при тебе.

Янко се чудѣше, какъ могатъ ябълкитѣ сами да дойдатъ при него. Той чакаше...

Градинарътъ обра сливитѣ и плодоветѣ отъ много други дървета. Крушитѣ сжщо узрѣха, а ябълкитѣ висѣха по клончетата, червени и засмѣни, и не идваха при Янко...

III

Веднажъ Янко играеше въ градинката съ малката си приятелка Милка. Той се скри задъ стѣблото на своето дърво, прѣгърна го съ двѣтѣ си ржчици и извика:

— А!... ку-ку...

Милка почна да го търси.

Въ това врѣме Янко погледна нагорѣ и ето — една ябълка падна отъ неговото дърво и се търкулна право до краката му.

— Ахъ, колко е хубава! — извика Милка.

И дѣцата седнаха на моравата. Ябълката бѣше валчеста, търкаляше се лесно и хвърчеше отъ ржцѣ въ ржцѣ.

— Какъ мислишъ — дали е сладка или е кисела, — каза Милка.

— Разбира се, че е сладка, — отговори сериозно Янко.

— Азъ ти казвамъ, че е кисела!

— Ти си лоша! — начумери се Янко, — защо приказвашъ тъй? Моята ябълка не може да бжде кисела. Тя е по-сладка отъ всички други.

— О, голѣма работа!... — азъ пъкъ обичамъ киселитѣ ябълки. Хайде да я опитаме. Ако излѣзе сладка — ти ще я изядешъ цѣлата, ако излѣзе кисела, — тогава на мене ще я дадешъ.

— Добрѣ, — рече Янко и си помисли: — нима азъ нѣма да вкуся отъ първата ябълка на моето дърво...

Когато тѣ разрѣзаха ябълката, тя не бѣше нито сладка, нито кисела. И понеже никой не бѣше позналъ, тѣ си я раздѣлиха по равно и сладко, сладко я изхрупкаха...

Прѣведе отъ полски: М. Т.

